

Eliáš – číslo šesť

Desať skúšok

Jeff Pippenger

2023-10-05

Zaoberali sme sa symbolikou Eliáša a teraz používame dejiny vrchu Karmel a vrchu Sinaj na znázornenie postupného procesu skúšky pre roh protestantizmu a postupného politického vývoja pre roh republikánstva, ktorý je rovnobežný s rohom protestantizmu.

Posledný článok sa zaoberal vzburou opísanou v trinástej a štrnástej kapitole knihy Numeri, ktorá označuje desiatu a poslednú skúšku starovekého Izraela po ich prechode cez Červené more. Táto história sa zhoduje so začiatkom milleritských dejín, ale aj s dejinami Božieho záverečného hnutia. Dielo všetkých troch anjelov zo štrnástej kapitoly Zjavenia sa uskutočňuje prostredníctvom hnutia na začiatku a hnutia na konci.

„Anjel, ktorý sa spája s ohlasovaním posolstva tretieho anjela, má osvietiť celú zem svojou slávou. Je tu predpovedané dielo celosvetového dosahu a neobyčajnej moci. Adventné hnutie rokov 1840–44 bolo slávnym prejavom Božej moci; posolstvo prvého anjela sa dostalo na každú misijnú stanicu na svete a v niektorých krajinách sa prejavil najväčší náboženský záujem, aký bol zaznamenaný v ktorejkoľvek krajine od reformácie šestnásteho storočia; no to všetko má byť prekonané mocným hnutím pod posledným varovaním tretieho anjela.“ The Great Controversy, 611.

Medzi dejinami hnutia začiatku a hnutia konca nachádzame dejiny laodicejskej cirkvi. Anjel, ktorý osvecuje zem svojou slávou, je jasne označený ako hnutie, nie ako cirkev.

„O Babylone v čase, ktorý je v tomto proroctve predstavený, je vyhlásené: ‚Jej hriechy dosiahli až do neba a Boh sa rozpamätal na jej nepravosti.‘ Zjavenie 18,5. Naplnila mieru svojej viny a skaza sa má na ňu čoskoro zvaliť. Boh však má ešte v Babylone svoj ľud; a skôr než ju navštívia Jeho súdy, títo verní musia byť z nej povolaní, aby sa nestali účastníkmi jej hriechov a ‚neprijali z jej rán‘. Odtiaľ pochádza hnutie znázornené anjelom zostupujúcim z neba, ktorý ožiaruje zem svojou slávou a mocne volá silným hlasom, oznamujúc hriechy Babylonu. V spojení s jeho posolstvom zaznieva výzva: ‚Vyjdite z nej, ľud môj.‘ Tieto oznámenia, spájajúce sa s posolstvom tretieho anjela, tvoria posledné varovanie, ktoré má byť dané obyvateľom zeme.“ Veľký spor, 604.

Všetci proroci sa navzájom zhodujú a všetci určujú „posledné dni“ konkrétnejšie než dni, v ktorých boli proroctvá vyhlásené. Ako príklad tohto javu bol a je anjel zo zjavenia osemnástej kapitoly predobrazovaný anjelom zo zjavenia desiatej kapitoly. Obaja pri svojom zostúpení osvecujú zem svojou slávou. Sestra Whiteová určuje prvého anjela v knihe Early Writings.

„Ježiš poveril mocného anjela, aby zostúpil a varoval obyvateľov zeme, aby sa pripravili na Jeho druhý príchod. Keď anjel opustil Ježišovu prítomnosť v nebi, pred ním išlo nesmierné jasné a slávne svetlo. Bolo mi povedané, že jeho poslaním je osvietiť zem svojou slávou a

varovať človeka pred prichádzajúcim Božím hnevom.“ Early Writings, 245.

Ten anjel zo zjavenia osemnástej kapitoly zostúpil 11. septembra 2001. Bol predobrazene znázornený anjelom, ktorý zostúpil 11. augusta 1840. V šiestej kapitole Izaiáša je Izaiášovi ukázaný chrám v nebi a Božia sláva. V treťom verši šiestej kapitoly sa uvádza, že celá zem je plná Božej slávy. To sa deje, keď zostupuje anjel zo zjavenia osemnástej kapitoly.

A po týchto veciach som videl zostupovať z neba iného anjela, ktorý mal veľkú moc; a zem bola osvietená jeho slávou. Zjavenie 18,1.

Tretí verš šiestej kapitoly Izaiáša označuje tie isté dejiny.

A volal jeden na druhého a hovoril: Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupcov; celá zem je plná jeho slávy. Izaiáš 6:3.

Sestra Whiteová spája Izaiášovo videnie svätyne s hnutím z osemnástej kapitoly Zjavenia.

„Serafini pred trónom sú tak naplnení úctivou bážňou pri hľadení na Božiu slávu, že sa ani na okamih nepozerajú na seba so samouspokojením ani s obdivom k sebe samým alebo jedni k druhým. Ich chvála a sláva patria Hospodinovi zástupcov, ktorý je vysoký a vyvýšený a ktorého vlečka slávy naplňa chrám. Keď vidia budúcnosť, keď bude celá zem naplnená jeho slávou, víťazná pieseň chvály sa ozýva od jedného k druhému v ľúbeznom speve: ‚Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupcov.‘ Sú úplne uspokojení tým, že oslavujú Boha; a v jeho prítomnosti, pod úsmevom jeho schválenia, si neželajú nič viac. V niesení jeho obrazu, v konaní jeho služby a v uctievaní jeho osoby je ich najvyššia túžba úplne naplnená.”

„Videnie dané Izaiášovi predstavuje stav Božieho ľudu v posledných dňoch.“ Review and Herald, 22. december 1896.

Ján v desiatej kapitole Zjavenia a tiež v osemnástej kapitole, spolu s Izaiášom v šiestej kapitole a vrátane komentára sestry Whiteovej, umiestňujú všetky tieto znázornenia zeme osvietenej Božou slávou do toho istého bodu dejín. Celá zem bola svedkom udalostí, ktoré sa odohrali 11. septembra 2001. Postupné dejiny mileritského hnutia, ktoré sa uzavreli v roku 1863, predobrazovali dejiny, keď zostupuje mocný anjel zo Zjavenia osemnástej kapitoly spolu s dejinami spojenými s anjelom, ktorý zostúpil v desiatej kapitole Zjavenia. Keď sú tieto úvodné východiská stanovené, vrátime sa k procesu skúšky predstavenému v štrnástej kapitole knihy Numeri. Keď sa Mojžiš prihovril za vzbúrencov, ktorí sa chceli vrátiť do Egypta a ukameňovať Jozuu a Káleba, Boh prijíma Mojžišov príhovor.

A Hospodin povedal: Odpustil som podľa tvojho slova. Ale akože žijem ja, celá zem bude naplnená slávou Hospodinovou. Pretože všetci tí mužovia, ktorí videli moju slávu a moje znamenia, ktoré som učinil v Egypte a na púšti, a už týchto desať ráz ma pokúšali a neposlúchli môj hlas, istotne neuvidia krajinu, ktorú som prisahou zaslúbil ich otcom; ani ju neuvidí nikto z tých, ktorí ma popudzovali. Ale môj služobník Káleb, pretože bol v ňom iný duch a úplne ma nasledoval, toho povediem do krajiny, do ktorej vošiel, a jeho potomstvo ju zdedí. Numeri 14:20–24.

Dejiny predstavené tu v štvrtej knihe Mojžišovej, v štrnásťtej kapitole, sú záverečnou skúškou starovekého Izraela a ich zlyhanie im zaistilo smrť na púšti počas nasledujúcich štyridsiatich rokov. Tieto dejiny sú priamo spojené so zjavením osemnásťtej kapitoly, lebo tam Boh vyhlásil, že „akože ja žijem“, „celá zem bude naplnená slávou Hospodinovou“. Je to veľmi silné vyhlásenie, ktoré Boh vložil do tohto historického záznamu, a tým zdôraznil, že dejiny predstavené v trinásťtej a štrnásťtej kapitole štvrtej knihy Mojžišovej ukazovali vpred na mocné hnutie anjela zo zjavenia osemnásťtej kapitoly. Pretože zjavenie osemnásťtej kapitoly je koncom ostatku Božieho ľudu, začiatok ostatku Božieho ľudu je takisto znázornený v úseku, ktorý zvažujeme v knihe Numeri.

Dňa 11. augusta 1840, pri naplnení proroctva islamu o druhom beda, bol bývalý vyvolený zmluvný ľud skúšaný Eliášovým posolstvom, o ktorom sa práve dokázalo, že je správne.

Dňa 11. septembra 2001, pri naplnení islamského proroctva tretieho beda, niekdajší vyvolený zmluvný ľud označil začiatok súdu nad živými ako posolstvo Eliáša, ktoré práve bolo dokázané ako správne.

Eliášovo posolstvo v dejinách mileritov bolo zasadené do kontextu prorockého času. Eliášovo posolstvo 11. septembra 2001 bolo zasadené do kontextu opakovania dejín. Dátum 11. september 2001 opakoval dejiny 11. augusta 1840, lebo oba dátumy predstavujú naplnenie proroctva o islame a oba označujú zostúpenie anjela, o ktorom sestra Whiteová povedala, že „nie je nikto menší než Ježiš Kristus“. Hoci sestra Whiteová nikdy nehovorí o anjelovi zo Zjavenia osemnásťtej kapitoly, že „nie je nikto menší než Ježiš Kristus“, ako to hovorí o anjelovi zo Zjavenia desiatej kapitoly, anjel zo Zjavenia osemnásťtej kapitoly osvecuje zem „jeho“ slávou a Písma jasne hovoria, že je to sláva Ježiša Krista, ktorá osvecuje zem.

Nástrojom súdu, ktorý na začiatku priviedol protestantov ku skúške, bolo milleritské hnutie, predstavené Eliášom. Nástrojom súdu, ktorý na konci privádza adventizmus siedmeho dňa ku skúške, je Eliášovo hnutie, predstavené sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi. Symbol Eliáša má viac než jeden význam, a hoci predstavuje Millera a milleritské hnutie, predstavuje aj sto štyridsaťštyri tisíc.

„Mojžiš na vrchu premenenia bol svedkom Kristovho víťazstva nad hriechom a smrťou. Predstavoval tých, ktorí vyjdú z hrobu pri vzkriesení spravodlivých. Eliáš, ktorý bol vzatý do neba bez toho, aby okusil smrť, predstavoval tých, ktorí budú žiť na zemi pri Kristovom druhom príchode a ktorí budú ,premenení razom, v okamihu, pri zatrúbení poslednej poľnice‘; keď ,toto porušiteľné musí obliecť neporušiteľnosť‘ a ,toto smrteľné musí obliecť nesmrteľnosť“. 1. Korint’anom 15:51–53. Ježiš bol odetý svetlom neba, tak ako sa zjaví, keď príde ,druhý raz, bez hriechu na spasenie“. Lebo príde ,v sláve svojho Otca so svätými anjelmi“. Hebrejom 9:28; Marek 8:38. Spasiteľovo zasľúbenie učeníkom sa teraz naplnilo. Na vrchu bolo budúce kráľovstvo slávy predstavené v zmenšenej podobe, — Kristus Kráľ, Mojžiš ako predstaviteľ vzkriesených svätých a Eliáš tých, ktorí boli vzatí do neba.“ Túžba vekov, 412.

Zmluvný ľud, ktorý je obídený, predstavuje väčšinu v pomere desať ku dvom. Mnohí sú povolani, ale málo vyvolených. Zlyhanie v desiatej skúške spočívalo v tom, či bola zlá správa o Zasľúbenej krajine odmietnutá alebo prijatá, alebo či bola odmietnutá alebo prijatá dobrá správa. Dejiny, ktoré

sú tu znázornené, teda dokazujú, že víťazstvo alebo porážka v dejinách postupného skúšania sú založené na voľbe medzi dvoma metodológiami, ktoré vykladajú tie isté informácie.

Všetkých dvanásť vyzvedačov videlo Zasľúbenú zem, no boli vyvedené dva odlišné závery o tom, čo Zasľúbená zem predstavovala. Jednu správu podnecoval ľudský strach, druhú viera. Jedna prejavovala túžbu odmietnuť Božie vedenie a vrátiť sa do egyptského otroctva, druhá správa prejavovala túžbu dôverovať Božiemu vedeniu a postúpiť vpred do Zasľúbenej zeme.

V milleritskom hnutí sa väčšina takisto rozhodla vrátiť do babylonského otroctva a stať sa jej dcérami, a to bolo prejavom ich rozhodnutia odmietnuť prorocké posolstvo prvého anjela. Verní milleriti sa rozhodli nasledovať prorocké posolstvo prvého anjela aj po zdanlivom zlyhaní pri prvom sklamaní na jar roku 1844. Dejiny knihy Numeri predkladajú dve odlišné „správy“ dvanástich vyzvedačov, ktoré predstavujú dve rozdielne analýzy toho istého prorockého posolstva. V roku 1863 laodicejský adventizmus neprijal prorocké posolstvo; odmietol prorocké posolstvo, ktoré už bolo predtým ustanovené. V roku 1863 sa laodicejský adventizmus vrátil k biblickej metodológii a prijal ju, hoci počas celej služby Williama Millera stála proti nemu. Tí, ktorí odmietli prorocké posolstvo a túžili vrátiť sa do otroctva, boli predobrazene znázornení buričmi zo štrnastej kapitoly knihy Numeri, ktorí napokon zomreli na púšti.

Číslo desať, keď sa posudzuje ako symbol, má – ako všetky symboly – viac než jeden význam. Jeho symbolický význam treba chápať z kontextu úseku, v ktorom sa nachádza. „Desať“ ako symbol môže predstavovať prenasledovanie. Môže predstavovať skúšku. Môže predstavovať desaťnásobné zjednotenie kráľov Európy, severných kmeňov Izraela a Organizácie Spojených národov. V cirkvi v Smyrne mal Boží ľud znášať súženie desať dní.

Nič sa neboj z toho, čo budeš trpieť: hľa, diabol niektorých z vás uvrhne do väzenia, aby ste boli skúšaní; a budete mať súženie desať dní. Buď verný až do smrti, a dám ti korunu života. Zjavenie 2:10.

Historici poukazujú v dejinách Smyrny na prenasledovanie vykonané Diokleciánom, pretože to bolo najkrutejšie prenasledovanie v dejinách Smyrny a trvalo desať rokov. Iní historici uvádzajú desať rôznych prenasledovaní v dejinách Smyrny. V každom prípade ich vykonával cisársky Rím, ktorý je v Danielovi 7 znázornený desiatimi rohmi. Tých desať kráľov boli králi, predobrazne znázornení Achabom, ktorí smilnili s pápežstvom a boli nástrojom prenasledovania, ktorý pápežstvo používalo na uskutočnenie zabíjania počas temného stredoveku. „Desať“ predstavuje štátnu moc, ktorá pre Jezabel uskutočňuje prenasledovanie. V prvej kapitole Daniela „desať“ symbolizuje obdobie skúšky.

Vyskúšaj, prosím, svojich služobníkov desať dní; a nech nám dávajú na jedenie strukoviny a na pitie vodu. Potom nech sú pred tebou pozorované naše tváre i tvár detí, ktoré jedávajú z podielu kráľovho pokrmu; a podľa toho, čo uvidíš, nalož so svojimi služobníkmi. I vyhovel im v tejto veci a skúšal ich desať dní. A na konci desiatich dní sa ich tváre javili krajšie a ich telo bolo plnšie než u všetkých detí, ktoré jedávali z podielu kráľovho pokrmu. Daniel 1:12–15.

V štvrtej knihe Mojžišovej, v štrnástej kapitole, staroveký Izrael desať ráz popudzoval Boha, čo predstavuje desať skúšok v priebehu určitého časového obdobia.

Ale ako žijem, celá zem bude naplnená slávou Hospodina. Preto všetci tí mužovia, ktorí videli moju slávu a moje znamenia, ktoré som učinil v Egypte i na púšti, a už desať ráz ma pokúšali a neposlúchli môj hlas. Numeri 14,21.22.

Ak by ste na internete hľadali pochopenie toho, ktoré konkrétne vzbury predstavujú deväť vzbur alebo neúspešných skúšok od vyslobodenia pri Červenom mori až po desiatu skúšku, našli by ste niekoľko odlišností v tom, ktoré zlyhania starovekého Izraela by mali byť označené za jednu z týchto desiatich skúšok. Zastávam názor, že vyslobodenie pri Červenom mori, ktoré bolo osobitne stotožnené s dátumom 22. októbra 1844, je začiatkom desiatich skúšok, a preto je to miesto, od ktorého treba začať počítať skúšky, ktoré povstali v rokoch 1844 až 1863. Existoval postupný proces skúšania, ktorý sa začal v roku 1798, keď bola odpečatená kniha Daniel, a tento proces zahŕňal dejiny posolstiev prvého a druhého anjela, ktoré sa završili príchodom tretieho anjela 22. októbra 1844.

„V Minneapolise dal Boh svojmu ľudu vzácne drahokamy pravdy v nových súvislostiach. Toto svetlo z neba niektorí odmietli so všetkou tvrdohlavosťou, akú Židia prejavili pri odmietaní Krista, a mnoho sa hovorilo o zotrvaní pri starých medzníkoch. Boli však dôkazy, že nevedeli, čo staré medzníky sú. Boli dôkazy a bolo uvažovanie zo Slova, ktoré sa odporúčalo svedomiu; ale mysle ľudí boli upäté, zapečatené proti preniknutiu svetla, pretože sa rozhodli, že ide o nebezpečný blud odstraňujúci „staré medzníky“, hoci sa nepohol ani jediný kolík starých medzníkov, ale oni mali prevrátené predstavy o tom, čo tvorí staré medzníky.“

„Pominutie času v roku 1844 bolo obdobím veľkých udalostí, ktoré otvorilo našim užasnutým očiam očisťovanie svätyne prebiehajúce v nebi a majúce rozhodujúci vzťah k Božiemu ľudu na zemi, [ako aj] posolstvá prvého a druhého anjela a tretieho, rozvíjajúce zástavu, na ktorej bolo napísané: ‚Božie prikázania a Ježišova viera.‘ Jedným z medzníkov pod týmto posolstvom bol chrám Boží, videný Jeho pravdu milujúcim ľuďom v nebi, a archa obsahujúca Boží zákon. Svetlo soboty štvrtého prikázania vyslalo svoje mocné lúče na cestu priestupníkov Božieho zákona. Nesmrteľnosť bezbožných je starý medzník. Nepamätám sa na nič ďalšie, čo by mohlo patriť pod označenie starých medzníkov. Celý tento krik o menení starých medzníkov je úplne vymyslený.“ The 1888 Materials, 518.

Dňa 22. októbra 1844 prišiel tretí anjel s posolstvom vo svojej ruke.

„Keď sa služba Ježiša skončila vo svätyni a On vošiel do veľsvätyne a postavil sa pred archu obsahujúcu Boží zákon, poslal svetu iného mocného anjela s tretím posolstvom. Do ruky anjela bol vložený zvitok a keď zostupoval na zem v moci a velebe, ohlasoval strašlivé varovanie s najhroznejšou hrozbou, aká kedy bola ľuďom oznámená.“ Early Writings, 254.

Dňa 22. októbra 1844 zostúpil anjel so zvitkom v ruke, ktorý mal Boží ľud zjesť. Učenia „medzníkov“, ktoré sú potom označené, majú byť buď zjedené a prijaté, alebo odmietnuté a nezjedené. Keď prišiel tretí anjel so zvitkom v ruke, posolstvo vnútri zvitku predstavovalo šesť skúšobných právd. Týchto šesť skúšok bolo označených ako „uplynutie času“, predstavujúce

prorocstvo o dvetisícristo rokoch; súd, predstavený ako „očistenie svätyne“; posolstvá troch anjelov; „Boží zákon“; „sobota“; a stav mŕtvych, predstavený ako „nesmrteľnosť duše neexistuje“.

Tých šesť právd spolu, prirodzene, navzájom súvisí, no každá z nich bola osobitne označená za medzník. Niektorí si možno nebudú želať zahrnúť do tohto zoznamu plynutie času, no je zrejmé, že mnohí odmietli pravdu, že 22. október 1844 bol skutočným naplnením prorocstva. V tej skúške neobstáli, čo im, samozrejme, zabránilo zápasit' so skúškami, ktoré nasledovali. Boží proces skúšania bol opakovane ustanovený ako postupný proces, ktorý vyžaduje víťazstvo nad skúškou, ktorú človek dostane najprv, skôr než sa môže zapojiť do nasledujúcej skúšky.

„Keď sme začali predkladať svetlo o otázke soboty, nemali sme nijakú jasne vymedzenú predstavu o posolstve tretieho anjela zo Zjavenia 14:9–12. Ťažiskom nášho svedectva, keď sme predstupovali pred ľud, bolo, že veľké hnutie druhého adventu bolo od Boha, že prvé a druhé posolstvo vyšlo a že tretie malo byť dané. Videli sme, že tretie posolstvo sa končí slovami: ‚Tu je trpezlivosť svätých; tu sú tí, čo zachovávajú Božie prikázania a vieru Ježišovu.‘ A videli sme rovnako jasne, ako to vidíme teraz, že tieto prorocké slová naznačovali reformu soboty; ale pokiaľ ide o to, čo bolo uctievanie šelmy spomenuté v tomto posolstve alebo čo boli obraz šelmy a znamenie šelmy, nemali sme nijako vymedzené stanovisko.

„Boh svojim Svätým Duchom nechal zažiť svetlo na svojich služobníkoch a predmet sa postupne otváral ich mysli. Vyžadovalo si to mnoho štúdia a úzkostlivej starostlivosti, aby ho vypátrali, článok po článku. Dielo napredovalo starostlivosťou, úzkosťou a neúnavnou prácou, až kým veľké pravdy nášho posolstva, jasné, súvislé, dokonalý celok, neboli dané svetlu.

„Už som sa zmienila o svojom zoznámení sa so starším Batesom. Zistila som, že je skutočným kresťanským džentlmenom, zdvorilým a láskavým. Zaobchádzal so mnou tak nežne, akoby som bola jeho vlastným dieťaťom. Keď ma po prvý raz počul hovoriť, prejavil hlboký záujem. Keď som dohovorela, vstal a povedal: ‚Som neveriaci Tomáš. Neverím vo videnia. Keby som však mohol uveriť, že svedectvo, ktoré sestra dnes večer podala, bolo skutočne Božím hlasom pre nás, bol by som najšťastnejším človekom nažive. Moje srdce je hlboko pohnuté. Verím, že hovoriaca je úprimná, ale nedokážem si vysvetliť, ako jej mohli byť ukázané tie úžasné veci, o ktorých nám hovorila.‘“

„Niekoľko mesiacov po mojom sobáší som sa spolu so svojim manželom zúčastnila na zhromaždení v Topshame v štáte Maine, na ktorom bol prítomný starší Bates. V tom čase ešte celkom neveril, že moje videnia sú od Boha. Toto zhromaždenie bolo časom veľkého záujmu. Duch Boží spočinul na mne; bola som pohrúžená do videnia Božej slávy a po prvý raz sa mi naskytl pohľad na iné planéty. Keď som vyšla z videnia, rozprávala som, čo som videla. Starší B. sa ma potom opýtal, či som študovala astronómiu. Povedala som mu, že si nepamätám, že by som sa niekedy bola zaoberala astronómiou. Povedal: ‚Toto je od Pána.‘ Nikdy predtým som ho nevidela takého uvoľneného a šťastného. Jeho tvár žiarila nebeským svetlom a s mocou napomínal cirkev.“ Testimonies, zväzok 1, 78–80.

Iste, všetky tieto doktrínálne skúšky navzájom súvisia, no zároveň sú to skúšky, ktoré možno oddeliť, a ktoré boli postupne odhaľované Božím služobníkom. Jestvuje mnoho cirkví, ktoré zachovávajú sobotu siedmeho dňa, ale odmietajú posolstvo troch anjelov. Odmietajú pravdu, že

súd sa začal 22. októbra 1844, a predsa zachovávali sobotu. Tieto doktrínálne skúšky navzájom súvisia, ale predstavujú šesť osobitných skúšok.

Ako to práve ilustroval Joseph Bates, námorný kapitán, ktorý bol dokonale oboznámený s astronómiou, prijal Ducha proroctva, ktorého sa predtým zriekal. V decembri roku 1844 prijala Ellen White svoje prvé videnie a v hnutí nastala siedma skúška.

„Biblia musí byť vaším radcom. Skúmajte ju i svedectvá, ktoré Boh dal; lebo tie nikdy neprotirečia jeho Slovu. Ak Svedectvá nehovoria podľa Božieho slova, odmietnite ich. Kristus a Belial nemôžu byť zjednotení.“ Selected Messages, kniha 3, 33.

Krátko po veľkom sklamaní sestra Whiteová schválila článok, ktorý stotožňoval Kristov prechod zo svätyne do Najsvätejšej svätyne 22. októbra 1844. Toto vydanie odporučila „každému svätému“.

„Verím, že svätyňa, ktorá má byť očistená na konci 2300 dní, je chrám Nového Jeruzalema, ktorého služobníkom je Kristus. Pán mi vo videní pred viac než jedným rokom ukázal, že brat Crosier mal pravé svetlo o očistení svätyne atď.; a že jeho vôľou bolo, aby brat C. spísal názor, ktorý nám predložil v Day-Star, Extra, 7. februára 1846. Cítim sa Pánom plne oprávnená odporučiť toto Extra každému svätému.“ A Word to the Little Flock, 12.

Jej schválenie sa týkalo Crosierovho opisu Kristovho prechodu do Svätyne svätých, no článok obsahoval niekoľko mylných učení, vrátane učenia odpadlickeho protestantizmu, že „každodenná“ v knihe Daniel predstavuje Kristovu službu. Preto napísala objasnenie, ktoré bolo najprv uverejnené v roku 1850 a neskôr zahrnuté do knihy Early Writings. Tam uviedla, že „tí, ktorí zvestovali volanie o hodine súdu, mali správny názor na ‚každodennú‘.“

„Potom som videla vo vzťahu ku ‚každodennej‘ (Daniel 8,12), že slovo ‚obet‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu, a že Pán dal správne pochopenie toho tým, ktorí hlásali volanie o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zajedno v správnom chápaní ‚každodennej‘; no v zmätku od roku 1844 boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok.“ Early Writings, 74.

Predmet „každodennej služby“ v knihe Daniel sa stal symbolom návratu adventizmu k metodológii odpadlickeho protestantizmu v prvej časti dvadsiateho storočia a dnes teológovia adventizmu zavrhnuli správne milleritické chápanie „každodennej služby“. Zavrhnuli ho napriek tomu, že sestra Whiteová jasne označila milleritov za tých, ktorí správne stotožnili „každodennú službu“ so satanskou mocou pohanstva. Pravdu o „každodennej službe“ odmietli nielen v rozpore s jej inšpirovaným potvrdením, že chápanie milleritov bolo správne, ale aj v priamom rozpore s tým, že ona výslovne označila falošné učenie, ktoré učí, že „každodenná služba“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni, za učenie prinesené „anjelmi, ktorí boli vyhnaní z neba!“

„A tam bol brat Daniells, ktorého myseľ nepriateľ ovplyvňoval; a vašu myseľ i myseľ staršieho Prescottta ovplyvňovali anjeli, ktorí boli vyhnaní z neba.“ Manuscript Releases, zväzok 20, s. 17.

Jej hlboké odmietnutie toho, čo adventizmus teraz používa ako jedno zo svojich „jedál bájok“, bolo také prísne preto, lebo Daniells a Prescott vzali symbol satanovej moci (pohanstvo) a priradili tento symbol Kristovi (Jeho služby vo svätyni). Tým vzniká osem doktrínálnych skúšok.

Deviatou skúškou v dejinách vedúcich k roku 1863 je vytvorenie druhej Habakukovej tabule v roku 1850. Priekopnícka tabuľa z roku 1843 bola vytvorená v roku 1842 a nazýva sa len tabuľou z roku 1843 preto, že predpovedala Kristov návrat v roku 1843. Príkaz vytvoriť druhú Habakukovu tabuľu bol daný sestre Whiteovej v roku 1850. Vytvorenie dvoch Habakukových tabulí spája dejiny prvého a druhého anjela s dejinami tretieho. V životopise jej života a diela, ktorý napísal jej vnuk, podáva prehľad udalostí, ktoré viedli k vytvoreniu tabuľe z roku 1850. Robí tak tým, že vyberá príslušné výroky sestry Whiteovej a k tomuto prehľadu pridáva svoj komentár.

„Pri našom návrate k bratovi Nicholsovi mi Pán dal videnie a ukázal mi, že pravda musí byť zreteľne vyložená na tabuľkách, a to privedie mnohých k rozhodnutiu pre pravdu skrze posolstvo tretieho anjela, pričom aj dve predchádzajúce majú byť zreteľne vyložené na tabuľkách. — List 28, 1850.

„V tomto videní jej bolo tiež ukázané to, čo dodá Jamesovi Whiteovi odvahu pokračovať vo vydávaní publikácií:“

„Videla som tiež, že bolo rovnako nevyhnutné, aby sa vydával časopis, ako aby išli poslovnia, lebo poslovnia potrebujú časopis, ktorý by niesli so sebou a ktorý obsahuje prítomnú pravdu, aby ho mohli vložiť do rúk tým, čo počúvajú, a potom by pravda z mysle nevyrchala. A že časopis pôjde tam, kam poslovnia nemôžu ísť.—Ibid.

„Na práci na novej mape sa začalo okamžite a príležitosť oboznámiť bratov s ňou bola daná vo vydaní Present Truth, ktoré James vydal nasledujúci mesiac:“

„Tabuľka. Chronologická tabuľka videní Daniela a Jána, zostavená tak, aby jasne znázorňovala prítomnú pravdu, sa teraz pripravuje litografickou tlačou pod dohľadom brata Otisa Nicholsa z Dorchestru v štáte Massachusetts. Tým, ktorí učia prítomnú pravdu, bude veľkou pomocou. Ďalšie oznámenie o tabuľke bude podané neskôr. —Present Truth, november 1850.“

„Do konca januára 1851 bol grafikon hotový a ponúkaný za 2 doláre. James White mal z neho veľkú radosť a ponúkol ho zdarma tým, ktorých Boh povolal, aby niesli posolstvo tretieho anjela“ (Review and Herald, január 1851). Niektoré štedré dary pomohli uhradiť náklady na vydanie.“ Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, zväzok 1, 185.

Keď hovorila o mape z roku 1843, sestra Whiteová uviedla, že bola usmernená Bohom.

„Pán mi ukázal, že tabuľa z roku 1843 bola vedená jeho rukou a že nijaká jej časť sa nemá meniť; že čísla boli také, aké ich chcel mať. Že jeho ruka bola nad nimi a zakryla chybu v niektorých číslach, takže ju nik nemohol vidieť, kým jeho ruka nebola odňatá.“ Review and Herald, 1. november 1850.

Keď zaznamenávala svetlo spojené s príkazom zhotoviť v roku 1850 ďalšiu schému, poskytla to isté božské schválenie schémy z roku 1850, aké bolo dané v súvislosti so schémou z roku 1843, a

zároveň označila, že iné schémy, ktoré sa vtedy pripravovali, neboli Pánovi prijateľné. Príkaz zhotoviť novú schému bol spojený s príkazom vytlačiť novú publikáciu.

„Videla som, že záležitosť zhotovovania máp bola celkom nesprávna. Pochádzala od brata Rhodesa a ďalej v nej pokračoval brat Case. Prostriedky boli vynaložené na zhotovovanie máp a na vytváranie neforemných odpudivých obrazov, ktoré mali predstavovať anjelov a slávneho Ježiša. Videla som, že také veci sa Bohu nepáčia. Videla som, že Boh bol pri vydaní mapy bratom Nicholsom. Videla som, že v Biblii sa nachádza proroctvo o tejto mape, a ak je táto mapa určená pre Boží ľud, ak postačuje jednému, postačuje aj druhému, a ak jeden potreboval novú mapu namaľovanú vo väčšej mierke, všetci ju potrebujú práve tak veľmi.

„Videla som, že v bratovi Caseovi bol nepokojný, rozrušený, neuspokojený a nevďačný pocit, ktorý si žiadal ďalšiu tabuľu. Videla som, že tieto maľované tabule mali na zhromaždenie zlý vplyv. Spôsobovalo to, že na zhromaždení vládol ľahkovážny, povrchný duch posmechu.“

„Videla som, že obrazy nariadené Bohom priaznivo pôsobili na myseľ aj bez vysvetlenia. V zobrazení anjelov na týchto obrazoch je niečo svetlé, ľúbezne a nebeské. Myseľ je takmer nebadane vedená k Bohu a k nebu. No iné obrazy, ktoré boli vyhotovené, vzbudzujú odpor a spôsobujú, že myseľ sa viac zaoberá zemou než nebom. Obrazy predstavujúce anjelov sa podobajú skôr na diablov než na nebeské bytosti. Videla som, že obrazy po celé dni a týždne zamestnávali myseľ brata Casea, keď mal hľadať nebeskú múdrosť od Boha a mal rásť v milostiach Ducha a v poznaní pravdy.

„Videla som, že keby sa prostriedky, ktoré boli premárnené na vydávanie máp, boli vynaložili na jasné predloženie pravdy bratom prostredníctvom vydávania traktátov atď., prinieslo by to mnoho dobrého a zachránilo by to duše. Videla som, že záležitosť zhotovovania máp sa rozšírila ako horúčka.“ Manuscript Releases, číslo 13, 359; 1853.

Jasne vyhlasuje, že „Boh bol pri vydaní [grafu z roku 1850] bratom Nicholsom“ a že „v Biblii bolo proroctvo [Habakuk dva] o tomto grafe“. Tiež uviedla, že „grafy“ [v množnom čísle; 1843 a 1850], ktoré boli „nariadené Bohom, priaznivo zapôsobili na myseľ aj bez vysvetlenia“. Habakuk dva prikázal milleritom, aby urobili videnie jasným na tabuliach (v množnom čísle), aby ten, kto čítal tieto dva grafy, mohol sem a tam skúmať v Božom slove. Božské grafy nepotrebovali nijaké dodatočné vysvetlenia, ako to bolo v prípade falšovaného grafu Uriáša Smitha z roku 1863.

A Hospodin mi odpovedal a riekol: Napíš videnie a zreteľne ho vyry na tabuľe, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Habakuk 2,2.

Desiatou skúškou sa zaoberá tento článok. Na základe desiatich skúšok, na ktoré odkazuje Mojžiš v štrnástej kapitole knihy Numeri, hebrejskí učenci a ďalší teológovia predkladajú rozličné dohady o tom, ktoré udalosti v dejinách od vyslobodenia pri Červenom mori až po vzburu desiatich vyzvedačov by mohli predstavovať. Vzbur v týchto dejinách poskytuje niekoľko možností, z ktorých si možno vybrať, no je isté, že desiata skúška označuje začiatok štyridsiatich rokov postupného vymierania na púšti, až kým všetci vzbúrenci, ktorí dosiahli vek zodpovednosti, nepomreli.

Podobne by niektorí mohli namietat' proti môjmu výberu týchto desiatich doktrinálnych skúšok, lebo môžu existovať obmeny, ktoré sa zdajú byť lepšie než to, čo tu predkladám. Nech je však povedané, že desiata a posledná skúška je taká zrejmalá, ako bola vzbura desiatich vyzvedačov. Bola to odmietnutie siedmich časov z Levitikus dvadsiatej šiestej kapitoly. Existuje niekoľko prorockých dôkazov na potvrdenie tohto určenia.

V nasledujúcom článku začneme označovať tých prorockých svedkov, ktorí potvrdzujú určenie, že sedem časov z Levitika 26 predstavuje desiate a posledné zlyhanie laodicejského adventizmu.

„Keď Božia moc vydáva svedectvo o tom, čo je pravda, táto pravda má navždy zostať pravdou. Nemožno prijímať nijaké neskoršie domnienky, ktoré odporujú svetlu, ktoré Boh dal. Povstanú ľudia s výkladmi Písma, ktoré sú pre nich pravdou, ale ktoré pravdou nie sú. Pravdu pre tento čas nám Boh dal ako základ našej viery. On sám nás učil, čo je pravda. Povstane jeden, a potom ďalší, s novým svetlom, ktoré odporuje svetlu, ktoré Boh dal pod usvedčujúcim pôsobením svojho Svätého Ducha.“

„Niekoľkí ešte žijú, ktorí prešli skúsenosťou získanou pri ustanovení tejto pravdy. Boh vo svojej milosti uchoval ich životy, aby opakovali a znovu opakovali až do konca svojho života skúsenosť, ktorou prešli, tak ako to robil apoštol Ján až do samého záveru svojho života. A nositelia zástavy, ktorí padli v smrti, majú hovoriť prostredníctvom opätovného vydávania svojich spisov. Bolo mi oznámené, že takto majú byť ich hlasy počuté. Majú vydať svoje svedectvo o tom, čo tvorí pravdu pre tento čas.“

„Nemáme prijímať slová tých, ktorí prichádzajú s posolstvom, ktoré odporuje osobitným bodom našej viery. Zhromažďujú množstvo textov Písma a navrhujú ich ako dôkaz okolo svojich tvrdených teórií. Tak sa to dialo znovu a znovu počas uplynulých päťdesiatich rokov. A hoci Písma sú Božím slovom a majú byť v úcte, ich použitie, ak takéto použitie pohne čo len jedným stĺpom zo základu, ktorý Boh týchto päťdesiat rokov udržiaval, je veľkým omylom. Kto takto používa Písmo, nepozná podivuhodné prejavenie Ducha Svätého, ktoré dávalo moc a silu minulým posolstvám, čo prišli k Božiemu ľudu.“ Selected Messages, kniha 1, 161.